laste-issa; miño ümber öitsesid nooruse lustis kümme tuggewad poega ja nelliteistkümme prisked tüttarlast, kes ühheskoos rõemsast ellasid. Miño kallis naisoke, kaña suggu essimene loom, kaswatas lapsokesi Juñala kartusses ja waggadusses ülles, egga koormand meid ialgi pätoiduse murre, sest meil olli rahholisses ellopaigas iggapäwane leiwapallokene rohkest önnistatud. Ühhe rikka mõisnikko körge müridega ümberpüratud kindel õu olli meie koddo, ja kuus suurt koera meile wahhiks. Seal ellasime kartmata; koerad armastasid miño lapsi ja kaitsesid neid kui silma terra, et mingi suggust wigga ei piddand sündima. Agga Reinowadderi kurri südda läks meie önne ülle kaddedaks; ta luusis sallamahti mittokord õue ümber ja piddas nõu, kudda meid kimbutada. Ometegi ei sanud ta ial meist jäggo; koerad ollid walwsad ja pelletasid kohhe tedda metsa taggasi. Ükskord kihhutasid koerad tedda tük maad tagga, wõtsid röówli kässile ja löhkusid ta kassoka mehhe kombel purruks, et ta tükkil aeal ei ussaltand taggasi tulla. Agga kuulge, armoline issand! mis pettuse läbbi üllekohtune loom wiimaks meist wõitu sai. — Mõne näddala pärrast tulli üks wagga juñalasõña-kuulutaja mees meile wõersi, pikka musta kue sisse mässitud, et niña ots agga pissut wälja paistis; wõeras näitis mulle kirja, mis teie kuninglikko pitseriga kinni olli pandud. Kirjas seisis: kudda teie kõige riigi-loomadele rahho lasksite kuulutada, ja Reinowadder, kes isse kirjakandja olli,

räkis mulle pikkemalt, et tema endisid pattu kahhetsedes nüüd juñalasõña-kuulutajaks assunud ja kindlast tõutanud, maad möda ümber käia ja ilmlikko lastele taewa-teed juhhatada. Ei piddand nüüd kellegil tema polest kartust ollema, sest ta olli tõutanud, ei ial eñam lihhatükki oma suhhu wõtta. Tunnistuse tähheks näitas mulle mõned weiked ramatokesed, mis wallitsetud rahwas issekeskis luggewad. „„Issand Önnisteggija olgo siñoga!““ üüdis ta minnes. „„Mul ei olle mahti kauemine aega wiita, sest mul on täña weel paljo pühha tallitamist ja palweteggemist.““ Minnes wõttis Laulo-ramato taskust ja akkas sure eälega luggema ning laulma, agga ta südda mõtles kurja ja ähwardas meile ukkatust. Ma ruttasin naise ja laste jure taggasi, kuulutasin rõemuga, mis praego ollin kuulnud ja näinud. Et meil middagi kartust eñam ei olnud, läksime kõige perrega õuest wälja. Kui parrajalt päwa paistel wäljal sibliśime ja kuiwa mulla sees pühherdasime, ehmatas Reinowadderi kurjus meid äkkitselt. Tema olli põesa tahha peitq läinud, kargas kui tuul wälja, wõttis mo kõige armsama lapse suhho, läks mõne sammo eddasi ja söi lapsokese meie silma ees ärra. Nüüd kus ta maggusad rooga korra maitsenud, ei jätnud ta meid kuskil eñam rahhule, ja ei jõudnud küttid egga koerad meid tema kawwaluse eest kaitseda. Päwal ning ösel romas ta sallamahti meie jure ja röwis aega möda üks teise järrel kõik mo wäetikesed, kunni ta eile mo wiimse tüttar-

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1107